

Form, hvorunder det fremkom her fra Thinget, idet der var opført bestemte Beløb, som ſkulde bevilges ved de næſtforeſtaaende Rigsdage. Det forekommer nu ogſaa mig, at man ikke kan lægge noget Andet ind i denne Tilføining fra Folkethingets Side, end at det nuværende Thing er gaaet ud fra, at man ved senere Bevillinger vilde tage Hensyn til den Opfattelse, ſom har ledet det ved dets Votering i dette Punkt. Denne Folkethingets Opfattelse er fremtraadt og givet ſaa fuldstændig og tilſtrækkelig ſom mulig, og den er i Realiteten paa ingen Maade bleven modſagt eller imødegaaet fra Landſthingets Side, og hvad mere vilde man da i Virkeligheden opnaae ved, at diſſe Beløb ſhøde optagne i Finantsloven? Meningen kan jo dog ſom ſagt ikke være nogen anden end den, at Opførelsen har den Bøgt, ſom det overhovedet kan have, at man i ſin Tid kender den Opfattelse, hvorunder Folkethinget har voteret det paagjældende Beløb, medens der ikke kan være Skygge af Tvivl om, at der ſaavel fra Regjeringens Side ſom fra de forſkjellige Medlemmers Side i det næſte Folkething kan fremkomme Forſlag om at votere et andet Beløb for det da foreſtaaende Finantsaar end det af Thinget nævnte, eller aldeles at nægte diſſe Beløb; thi det kunde jo være muligt, at Folkethinget ſelv til den Tid var af en anden Anſkuelse, da det jo for et af diſſe Aar, for hvilke bemeldte Beløb ere opførte, bliver et andet eller dog et nyt valgt Folkething, der kommer til at tage den endelige Beſlutning derom. Det er aabenbart, at derſom man i den udtrykkelige Optagelse af diſſe Beløb her i Finantsloven vilde lægge Noget ind, ſom ſkulde betragtes ſom mere bindende for nogen af de paafølgende Rigsdage, ſaa vilde dette i Virkeligheden gaae udenfor Finantslovens Competence — og det er netop dette, ſom fra Landſthingets Side er blevet væſentlig fremhævet — idet det ikke kan nægtes, at den Rigsdag ſom nu tager Beſlutning med Hensyn til den foreliggende Finantslov, ikke er iſtand til at tage nogen Beſlutning, der ſkulde være afgjørende eller præjudicerende for den Rigsdag, der ſkal tage Beſlutning om en paafølgende Finantslov. Forſaavidt der derimod nu er Spørgsmaal om, at fremtidige Rigsdage,

ſaavel den nærværende, naar den atter træder ſammen, ſom nyvalgte Rigsdage — hvort de, ſom man tør haabe, vilde ſøge at bevare det rette Forhold og den rette Forbindelse imellem hvad de tidligere Rigsdage ere gaaede ud fra, og hvad de senere have ſluttet ſig til — vilde tage Hensyn til den Opfattelse, under hvilken diſſe 20,000 Rd. nu ere bleve voterede, da er det min fuldkomne Overbeviſning, at der i Virkeligheden ikke, ſaavel med Hensyn til de paafølgende Rigsdages Stilling, ſom med Hensyn til Helftingers Stilling til hele denne Sag vil ſkee nogenſomhelſt Forandring, enten Beløbet voteres paa den ene eller anden Maade.

Monrad: Der er ſaa megen Uklarhed i Opfattelsen af Finantslovens Betydning, at det dog maa være mig tilladt at vvale et Par Dieblit derved, da denne Uklarhed formeentlig har givet Anledning til den Forandring, ſom er kommen ind i Loven i Landſthinget. Det er ganſke ſikkert, at Finantsloven kun gjælder for 1 Aar, aldeles ikke længer, nemlig forſaavidt den bevilger til Udbetaling, og forſaavidt den er en Anviſning for den, ſom beſtyrer Kongeriget's Finantser, til at udgive de Penge, ſom ere opførte i Finantsloven. En ſaaadan Anviſning udfordres for hvert Aars Udgifter, og en ſaaadan Anviſning kan kun erſattes derved, at der i de Love, der handle om Udgifter, gives en ſaaadan ſærlig Tilføining, hvorved Bevillingen ſkeer. I den Henseende er jeg alſaa aldeles entig med dem, ſom ſige, at Finantslovens Beſtemmelſer kun have Betydning for eet Aar, forſaavidt ſom Finantsloven kun er en Bevilling til Udbetaling; men der er aldeles Intet til Hinder for, at Finantsloven ved Siden deraf indeholder Bevillinger, der gjælde for en Række af Aar, og ſom have fuldgjldig Betydning for mange kommende Aar; der er aldeles Intet til Hinder for, at den lovgivende Magt paa den Maade kan indgaae fuldgjldige Forpligtelſer, der endogſaa vilde kunne gjøres gjældende for Domſtolene. Uklarheden beſtaaer alſaa deri, at man, idet Finantsloven ſom en Anviſning, der giver Myndighed til at udbetale, ſom en ſære Indtægt og Udgifts-Ordre for Finants-